

Anul XII, Nr. 290

20 ianuarie 2019

Duminica a XXIX a după Rusalii

-a celor zece leproși -

Parohia „Vovidenia“

Galați

- buletin duhovnicesc bilunar-

„Fraților, fiecăruia se dă arătarea Duhului, spre folos. Că unuia i se dă, prin Duhul Sfânt, cuvânt de înțelepciune, iar altuia, după același Duh, cuvântul cunoștinței. Și unuia i se dă, întru același Duh, credință, iar altuia, darurile vindecărilor, întru același Duh; unuia faceri de minuni, iar altuia proorocie; unuia deosebirea duhurilor, iar altuia feluri de limbi, și altuia tălmăcirea limbilor. Și toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia deosebi, după cum voiește“.

(I Corinteni XII, 7-11)

***2019: ANUL OMAGIAL AL SATULUI ROMÂNESC
(AL PREOȚILOR, ÎNVĂȚĂTORILOR ȘI PRIMARILOR
GOSPODARI) ȘI ANUL COMEMORATIV AL
PATRIARHILOR NICODIM MUNTEANU ȘI IUSTIN
MOISESCU ȘI AL TRADUCĂTORILOR DE CĂRȚI
BISERICEȘTI***

Complicațiile unei averi moștenite

„Cel mai adesea avvei Pimen îi este asociat discernământul, care, în cazul său, este derivat dintr-o perspectivă lipsită de iluzii și, mai ales, fără dorința de a se impune și a stăpâni. În preajma avvei Pimen libertatea fiecăruia rămânea intactă, nezdruncinată. Ilustrativă este o scurtă apoftegmă, care are gradul ei de mister. Norul de neînțelegere din spatele aparentei simplități și clarități are o primă componentă filologică ce este destul de bine surprinsă de traducerea românească. Până să ajungem acolo însă, ne vom opri puțin asupra faptelor relatate. Un frate vine la Pimen și îi cere sfat. Pimen nu răspunde imediat, ci, așa cum se obișnuiește adesea în rândul asceților, cere un răgaz de trei zile pentru rugăciune. Când fratele se întoarce, bătrânul îi zice: „Ce să îți spun eu ție, frate? Dacă îți spun să dai moștenirea bisericii, vor începe să facă mese îmbelșugate acolo; dacă îți spun să o dai rudelor, nu ai nici un câștig; dacă îți spun să o dai săracilor, nu ai grijă. Tu fă ce vrei, nu e treaba mea”.

La prima vedere textul ni-l arată pe Pimen prezentând fratelui o serie de scenarii posibile, fără să îl aleagă el însuși pe cel mai potrivit. Pare că nu spune cu vreun cuvânt care-i varianta cea mai bună dintre ele. În cele din urmă se dezice de orice responsabilitate, aproape răstit, și îl lasă pe frate la fel de confuz cum a venit. Dacă citești povestirea cu mai multă atenție, încep să apară indicii în plus. Pimen nu decide, dar nu prezintă posibilitățile chiar fără să discearnă între ele. Există totuși o ierarhie. Traducătorul în limba franceză al colecției alfabetice intervine pentru a-și ajuta puțin cititorul și notează că există o poruncă a Domnului de a da averile săracilor, că există o rezonanță evanghelică în ultimul scenariu. În plus, mai așază un „dar”, adversativ înaintea ultimei soluții. Dintr-odată se înțelege parcă mai limpede că cea mai bună cale este aceea de a da moștenirea săracilor. În felul acesta împlinea porunca lui Hristos și, pare a zice Pimen, rămânea fără grijă, lipsit de îngrijorări. Aici intervine dificultatea filologică, tranșată clar în ediția engleză, care alege o variantă mai interpretativă (permisă, de altfel, de textul grecesc și cel latin): dacă îți spun să o oferi săracilor, nu o vei face.

Și tocmai de aceea avva Pimen refuză să îi mai dea o soluție și îl lasă liber pe frate să facă așa cum crede el de cuviință.

Ce rămâne din apoftegma aceasta după alambicata explicație de mai sus? În primul rând gândul că responsabilitatea pentru propriile decizii este mereu importantă. Că există și un alt mod în care se poate desfășura povățuirea duhovnicească, în care bătrânul își ajută ucenicul să își găsească propria cale și nu i-o arată mereu direct. Și mai rămâne ceva: delicatețea extraordinară a avvei Pimen, care refuză să poruncească atunci când simte că ucenicul nu poate purta greutatea poruncii. În felul acesta îl lasă liber și nu încarcă pe umerii lui poveri inutile.

Apoftegma aceasta de la avva Pimen, cu simplitatea ei care ascunde complexitate și puțină confuzie, este o metaforă pentru viața duhovnicească, în care lucrurile nu sunt mereu ceea ce par și nici așa de limpezi cum se văd la prima ocheadă. Singur Duhul lui Dumnezeu face totul transparent“.

(Paul Siladi, Ziarul Lumina, 16 Ianuarie 2019)

De ce tămâiază preotul în biserică?

„Tămâierea este un mod de cinstire duhovnicească a icoanelor și a obiectelor de cult (slujitorul cădește și clădirea ca atare a bisericii, sfintele vase și sfintele acoperăminte, pe care le atinge de cădelniță) și chiar și a Sfintelor Taine.

Mireasma tămâiei care se răspândește în biserică este un simbol al bune miresme a lui Dumnezeu (cf. II Corinteni 2,15-16), care simbolizează la rândul-i energiile divine, virtuțile dumnezeiești, harul divin. Mirosul bineplăcut al tămâiei semnifică și virtuțile pe care le au sfinții prin participarea lor la energiile/virtuțile lui Dumnezeu (se știe că icoanele și moaștele sfinților răspândesc adesea un miros bineplăcut supranatural sau izvorăsc un ulei parfumat – mir –, care are aceeași semnificație).

Fumul tămâiei se răspândește pe orizontală și pe verticală. Acest lucru semnifică răspândirea și omniprezența harului lui Dumnezeu. Sfântul Simeon, Arhiepiscopul Tesalonicului, notează că *prin tămâiere [este simbolizat] harul împărtășitor al Duhului Sfânt, chipul lui și buna lui mireasmă“.*

(Jean-Claude Larchet, *Viața Liturgică*, Editura Doxologia, 2017, pp. 64-65)

Limita dintre zgârcenie și risipă

„Un bărbat împreună cu soția sa au mers odată la un înțelept să-i ceară sfat. Soția își acuza soțul că este prea risipitor, în timp ce el o muștra că este prea zgârcită. Uitându-se la ei, înțeleptul zise: „Dacă mâna mea ar sta tot timpul deschisă, aș putea face ceva cu ea?” „Nu”, răspunseră cei doi. După care, strângând pumnul, înțeleptul îi întrebă din nou: „Dar dacă pumnul meu ar rămâne tot timpul strâns, aș mai putea lucra?” „Nu”, au îngăimat soții într-un glas. „Atunci, înainte de a vă acuza unul pe altul, gândiți-vă la exemplul pe care vi l-am dat și vedeți cine dintre voi are dreptate”.

Care este, așadar, limita dintre zgârcenie și risipă?

Economul nu cheltuiește decât când trebuie, cel zgârcit nu se atinge de avutul său, nici chiar când nevoia o cere. Zgârcitul moare cu pâinea în traistă, spune o vorbă din popor. Cu toții știm că banii se duc repede, dar, la urma urmei, pentru aceasta sunt făcuți, să circule, să meargă din mână în mână, nu să-i adunăm grămadă. Este trist să vezi cum banii ne părăsesc ca o slugă care fuge de la stăpân, dar și mai trist ar fi să rămână la noi și să pună stăpânire pe inimile noastre. Ar trebui să încercăm calea de mijloc: să nu fim nici zgârciți, nici risipitori.

În cartea Proverbelor stă scris: „Sărăcie și bogăție nu-mi da, ci dă-mi pâinea care-mi este de trebuință. Ca nu cumva, săturându-mă, să mă lepăd de Tine și să zic: «Cine este Domnul?» Ca nu cumva, sărăcind, să mă apuc de furat și să defaim numele Dumnezeului meu” (Proverbe 30, 8-9). Să păzim aceste cuvinte și nu vom greși nicicând”.

(Augustin Păunoiu, Ziarul Lumina, 16 Ianuarie 2019)

PAROHIA VOVIDENIA

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Cantina parohială: Galați, str. Alexandru Ioan Cuza, nr. 31, jud. Galați;

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

e-mail : pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com